No. 1475 | Zaterdag 6 April 1912. | 29ste Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

BUREAUX VAN DIT BLAD
Redactie en Administratie
Oud No. 223, Nieuw No. 4.
Waterkant, Overzijde.

Es Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagá padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire. Aruba, St. Martin (P. H.), St. Eustatius i Saba fl. 10.— pa anja
Un numero sol fl. 0.15.
Anuncio di 1 te 7 regel f 0.50 cada regel mas 7½ cts.

PASCHEN.

Stilte rustte nog langs de wegen buiten Jeruzalem.

Het licht, zwak, schoof de trage duisternis van de hoogten en drong haar terug in de dalen en spelonken van het bergachtig landschap.

Drie vrome vrouwen, door zielesmart gebogen, verlieten Salems stede. Moeizaam was haar gang en dubbel zwaar woog de kostbare specerij en de welriekende balsem, door haar in den avond en den nacht na den Sabbath bereid.

Fluisterend bespraken zij de ontzettende gebeurtenissen der laatste dagen en de mogelijke moeilijkheden, bij het vervullen van haren droefvromen liefdeplicht.

Zuchten braken af het gesprek en leidden in gedachten droef.

Hij was dan dood! Gestorven als de meest onwaardige der menschen. Ondankbaar volk! Voor liefde had het gegeven haat, voor zegen vloek, voor genezingen bloedende wonden, voor het leven, aan zoovelen teruggeschonken, den smartelijksten dood!

En Hij-zelf? Zoon des Menschen had hij zich genoemd, maar ook Zone Gods! Machtig in woorden en daden was hij geweest. Grooter dan de eerste der Profeten. Wonderbare dingen waren geschied bij Zijn dood: de zon was verduisterd, de graven hadden zich geopend en de voorhang des tempels was gescheurd! Maar toch, voorspellingen en beloften, zoovele door Hem gesproken, waren na het tragische einde met Hem in het graf gedaald!

En terwijl zij dat graf naderden, werd grooter der vrouwen smart, en omsloeg twijfel, met nog meer drukkende klem-armen, den moegestreden geest.

Maar droefheid en twijfel veranderden plotseling in hemelvreugde en zaligend geloof! Want Gods engel verkondigde haar de Opstanding van Hem, Wien zij wilden balsemen, de Verrijzenis van Hem, Wiens Goddelijke zending en macht zij betwijfeld hadden. En aan de elf en allen, die het hooren wilden, verkondigden zij met luide jubel-stem: „De Heer is waarlijk verrezen!”

En de elf overtuigden zich van des Meesters Godheid, en na hen velen, die allen in Paulus den Godsheraut vonden, die voor alle volkeren en tijden zoude getuigen: „dat Hij ten derden dage verrezen is!”

En de menscheid juichte in blijde en zalige vreugde: De Heer is waarlijk verrezen, alleluja!

Maar pseudo-apostelen stonden op, noemden de Verrijzenis des Heeren eene mythe, en Paulus' brief aan de Romeinen wijzigende, leeraarden zij: „Christus is niet verrezen, dus is uw geloof ijdel”. Daardoor banden zij de goddelijke figuur van den Zaligmaker uit hun Evangelie. Slechts als eene reine, heilige herinnering zou Hij voortleven, omdat ook de meest moderne critiek zijn hoog-rein leven, bitter lijden en smadelijken dood als evident moest erkennen.

Maar Zijne wonderen, waarvan de Schriften ook gewaagden, moesten enkel opgevat als sublime vergelijkingen en als figuurlijke voorstellingen van het hoogste mensch-zijn.

Voor de volgelingen waren het enkel duidingen tot de ontwikkeling en vervolmaking van de menschelijke rede tot God. En onze moderne dag hoorde die leer, eerst met schuchteren twijfel, maar later met uitdagenden trots verkondigen.

Maar die Ik-vergoding, dichterlijk aanhangsel van een vulgair materialisme, verliep in twijfel aan eigen kracht, in wanhoop aan eigen zich-zelf-zijn.

Niet straffeloos had het ongeloof getracht te dooden het nieuwe Leven, dat immer opbloeien *blijft* uit Christus' graf, geloochend de Verrijzenis, „als het sublieme spel der almachtige kalmte, regeerende over den dood.”

In het graf zijner ontkenning had het begraven alle geestelijke aspiraties naar het Hoogere. Maar uit die lugubre diepte zou opduiken kruipend-langzaam, met fatale zekerheid, eene sombere wereldsmart, die deed haten het leven en vloeken het mensch-bestaan.

En nu?

In dichte drommen trekken zij uit het moderne Jeruzalem, dat is hunne troostelooze wereld- en levensbeschouwing, en weeklagend langs de wegen zoeken zij, evenals de vrome vrouwen, het graf, waaruit opbloeit Nieuw Leven, dat alleen bij machte is, den moegestreden geest vrede, den twijfelenden rust te geven.

Maar niet allen vinden als de vrome vrouwen den Engel, die hun verklaart het groote mysterie der Overwinning van het Leven op den dood.

Sommigen blijven ronddolen, wijl ze opzien tegen den moeilijken weg, aan welks verre einde een lichtend verschiet schemert; anderen keeren onvoldaan terug, wijl zij afdwalend op zijwegen, wel vinden een graf — het Koningsgraf zegt hun menschelijk weten — maar in den geest, die er de wacht bij houdt, niet zien den engel des doods.

Slechts enkelen vinden na langen moeitevollen tocht het Heilige Graf en daarnaast den Engel des Geloofs, die hun verklaart al de mysteriën van het verheven Verlossingswerk, hun toont bij het licht der genade, dat menschelijke trots en blinde eigenwaan niet doofde: „Christus, die leeft en spreekt op elk nieuwtestamentisch blad, dat de rationalistische critiek den geloovige laten moest.”

En vol geloof en liefde keeren zij naar hunne stad terug om aan allen, die het hooren willen, te verkondigen met blijde jubel-stem: „De Heer is waarlijk verrezen, alleluja!”

En wij, die met de Bruid van Christus haar tegengaan, zeggende: „Dic nobis Maria, quid vidisti in via?” Maria, zeg ons, wat gij zaagt op den weg? ontvangen het heerlijk triompheerende antwoord, ons jubellied tevens:

„Het graf van Christus, die leeft en de opperheerlijkheid des Verrezenen heb ik gezien, alleluja!”

De toltarieven van het Panamakanaal en de gevolgen daarvan.

Aan een correspondentie in een der Duitsche bladen ontleenen wij het volgende:

Wat de belasting op het verkeer door het Panamakanaal betreft, eischen natuurlijk de groote spoorwegmaatschappijen der Vereenigde Staten, welke een grooten invloed bezitten, dat het gebruik maken van het Kanaal, welks aanleg zij niet konden verhinderen, zoo hoog mogelijk belast wordt, opdat zij de concurrentie van dit kanaal niet al te scherp zullen gevoelen. De aanlegkosten zullen ongeveer $ 400.000.000 bedragen, waarvan de interest jaarlijks minstens $ 16.000.000 vereischt; hierbij komen dan nog de exploitatiekosten, welke op $ 3.000.000 per jaar worden geraamd. De kanaalgelden moeten dus, wanneer men slechts 4 pCt. rente rekent, minstens $ 19.000.000 per jaar opbrengen. Men wil daarom $ 1.50 per ton heffen en hoopt, dat dit binnen eenige jaren $ 15.000.000 's jaars zal opbrengen. Aan deze belasting zullen de schepen voor elke nationaliteit worden onderworpen, dus ook de Amerikaansche. Een invloedrijke Amerikaansche partij wil — zooals men weet — deze laatste van de heffing der kanaalgelden vrijstellen, waartegen de spoorwegmaatschappijen en haar aanhangers weer opkomen. Deze leggen er den nadruk op, dat de Amerikaansche schepen toch reeds sterk bevoorrecht worden, doordat alleen zij volgens de wet de kustvaart mogen uitoefenen. Verder eischt deze wet, dat de schepen, welke van dit voorrecht willen profiteeren, in de Vereenigde Staten gebouwd moeten zijn en dat de bemanning grootendeels uit Amerikaansche burgers moet bestaan. Nu leveren de Engelsche en de Duitsche werven veel goedkoopere schepen dan de Amerikaansche, en verlangen de matrozen der Amerikaansche schepen 100 pCt. hoogere loonen, dan die der schepen van andere landen. Hieraan is het dan ook te wijten, dat de Amerikanen in de zeescheepvaart slechts een ondergeschikte rol spelen.

Nu wil men echter, dat een zeereis door het kanaal naar Californië en omgekeerd als „kustvaart” wordt beschouwd, zoodat den vreemden schepen niets anders overblijft, dan van de Oostelijke havens niet direct naar Californië, doch eerst naar Jamaica of St. Thomas te varen en van daaruit opnieuw naar Californië uit te klaren. Slechts op deze wijze kan men het den Yankees naar den zin maken.

Dezen weten dit natuurlijk zeer goed en de Amerikaansche schepen zullen daarom, voor zoover er van kustvaart sprake is, waarschijnlijk vrijgesteld worden van elke belasting; alle andere schepen zullen echter vermoedelijk een belasting van $ 1 per ton hebben te betalen. Hiermee zullen de groote spoorwegmaatschappijen echter wel geen genoegen nemen, en deze vraag zal in het Congres niet zonder strijd beslist worden, want tegenover de talrijke vrienden dezer maatschappijen staan ook machtige tegenstanders, wien de macht der spoorwegen reeds lang een doorn in 't oog is, welke zij juist door het Panamakanaal hopen te verbreken.

Landbouw-Organisatie.

Bij de begrooting van Suriname voor 1913 is door den Gouverneur, Baron Van Asbeck, gevoegd het plan voor organisatie van een departement voor landbouw en aanverwante bedrijven in de Nederlandsch West-Indische Koloniën (waarbij dus ook Curaçao betrokken is.)

De inhoud van dit stuk is:

Voorwoord.

Hoofdstuk I. De taak van het departement.

§ 1. Plaats van het departement in de algemeene bestuursorganisatie.
§ 2. De landbouwraad.
§ 3. Aanraking met andere wetenschappelijke instellingen.
§ 4. Werkzaamheden ten behoeve van de kolonie Curaçao.

Hoofdstuk II. De organisatie in het algemeen.

§ 5. Het verkrijgen van meer technisch werk.
§ 6. Indeeling van het personeel.
§ 7. De hulpmiddelen.
§ 8. De verhouding tot de Gouvernements-onderneming Slootwijk.
§ 9. Publicaties, voordrachten en tentoonstellingen.
§ 10. Werkzaamheden buiten de hoofdplaats.
§ 11. Bezoldiging van het personeel.
§ 12. Vergoeding van reiskosten.
§ 13. Het lager personeel.

Hoofdstuk III. De organisatie in onderdeelen.

§ 14. De Directeur van den Landbouw.
§ 15. Het bureau.
§ 16. De landbouwraad.

Proefstation.

§ 17. Biologische afdeeling.
§ 18. Chemische afdeeling.

De verdere centrale staf.

§ 19. Boschexploiratie.
§ 20. Handelsconsulent.
§ 21. Veearts.

Voorlichting en onderwijs.

§ 22. Technische adviezen.
§ 23. Landbouwonderwijs.
§ 24. De proefplantage.
§ 25. Slootwijk.

Hoofdstuk IV. De verwezenlijking van het plan.

§ 26. Geleidelijke uitvoering noodig.
§ 27. Uitzendingen in verband met de reorganisatie.
§ 28. Reizen en uitzendingen na de invoering der reorganisatie.
§ 29. De verplaatsing van het departement.

VOORWOORD.

Door de Commissie Bos c. s. werd, gedurende haar verblijf in de kolonie, aan den Directeur van den Landbouw gevraagd een schema uit te werken voor de organisatie van een landbouw-departement ten dienste van de Nederlandsche West-Indische koloniën. Daarbij werd erop aangedrongen bij het opmaken zich niet te zeer aan den tegenwoordigen toestand der kolonie vast te klemmen, maar er rekening mede te houden, dat door andere maatregelen de algemeene toestand van den landbouw verbeteren kan.

Alleen wanneer meer kapitaal, meer werkkrachten voor den landbouw beschikbaar komen, heeft een uitbreiding van het landbouwdepartement, als hieronder aangegeven, zin.

De Directeur van den Landbouw heeft de overtuiging, dat landbouw de eenige hefboom is om Suriname voor goed uit zijn verval op te heffen. Het steunpunt voor dezen hefboom moet zijn een goed georganiseerd, krachtig landbouwdepartement. En — het beeld moge nog iets nader uitgewerkt worden — al werken op het vrije eind de krachten van kapitaalverstrekking en bevolkingsvermeerdering, als het steunpunt niet stevig is, zal het in den grond gedrukt worden en de opheffing van den landbouw zelve langzaam, moeilijk en onvolkomen plaats vinden. Het steunpunt moet stevig zijn; bedaard en met overleg moet het steen voor steen saâmgemetseld worden. Omgekeerd zal versterking van het steunpunt alleen niet baten, als niet tevens de druk op den hefboom toeneemt, meer kapitaal, meer bevolking voor het landbouwbedrijf beschikbaar komt.”

Verder geven wij nog eenige passages uit dit stuk.

LANDBOUWRAAD.

Zooals reeds bij de voorafgaande algemeene beschouwingen opgemerkt werd, is het wenschelijk, dat het landbouwdepartement aangevuld wordt met een landbouwraad, aan welk lichaam opgedragen wordt de behartiging van de landbouwbelangen der kolonie in het algemeen, en in het bijzonder de wetgeving op landbouwgebied. Thans moeten verordeningen op dat gebied vastgesteld worden door de Koloniale Staten; in deze volksvertegenwoordiging van een kolonie, wier welvaart zoo goed als uitsluitend van Landbouw en verwante bedrijven afhankelijk is, heeft geen enkel planter zitting.

De landbouwraad voor Suriname (voor Curaçao ware wellicht een dergelijke instelling in het leven te roepen) zou moeten worden ingericht als die in Demerara. Echter moet met de verschillen tusschen beide landen rekening gehouden worden.

Men zou zich echter de „Board of Agriculture” voor oogen kunnen stellen en trachten een instelling in het leven te roepen, waaruit zich een dergelijk wetgevend lichaam ontwikkelen kan.

Dit wordt bereikt door de vorming van een lichaam naast het landbouwdepartement, dat den directeur van advies dient, in de eerste plaats bij het samenstellen van concept-verordeningen, maar ook bij het verzamelen van gegevens over bepaalde onderwerpen. Zoo zou b.v. aan leden van den landbouwraad kunnen worden opgedragen enquêtes over bepaalde cultures, bestudeering van met den landbouw in verband staande onderwerpen, eventueel in andere, naburige koloniën (b.v. regeling van gronduitgifte aan contractanten in Demerara, irrigatiesysteem in dezelfde kolonie, gebruik van machines bij de grondbewerking in Trinidad; cultuur, export en leveringsvoorwaarden van bacoven op Jamaica.)

Zoolang de werking van zulk een landbouwraad nog niet in de kolonie beproefd is, zal men goed doen bij de inrichting voldoende speelruimte te laten om ontwikkeling in verschillende richtingen toe te laten. Door uit den raad afdeelingen te vormen, aan welke de bestudeering van bepaalde vraagstukken opgedragen wordt, al naar de behoefte daartoe blijkt, en door aan die afdeelingen toe te staan zich coöptatief aan te vullen, kan de raad zich aan de behoeften der kolonie aanpassen. Dit systeem wordt met gunstig resultaat in Demerara toegepast.

Eenige bijzonderheden over de samenstelling van den raad over de afdeelingen, die met het oog op de thans in de kolonie aan de orde zijnde vraagstukken gevormd zouden kunnen worden, mogen er een beeld van geven, hoe ik mij de werking ervan voorstel.

Als voorzitter van den raad trede ambtshalve op de directeur van den landbouw.

Met het oog op de splitsing in afdeelingen, en niet minder op de niet zelden voorkomende uitstedigheid van den directeur, worde een ander ambtenaar van het landbouwdepartement tot ondervoorzitter benoemd; de bureauchef treedt als secretaris van den raad op. Verder worden in den raad benoemd:

De Chef van het Bouwdepartement,
De Agent-Generaal voor immigratie
Een Distr.-Commissaris,
Twee of drie ambtenaren van het landbouwdepartement, aan het hoofd van zelfstandige afdeelingen staande b.v. handelsconsulent, houtvester of veearts; een dezer kan dan tevens als ondervoorzitter fungeeren.
Een of twee planters.
Een of twee op den voorgrond tredende kleine landbouwers.
Een opzichter van een vestigingsplaats.
Een Chef van een bij den landbouw geïnteresseerde handelsonderneming.
De Voorzitter van de Kamer van Koophandel.

Wordt vervolgd.

BLADVULLING.

Merkwaardige getuigenis.

President Taft heeft een brief geschreven aan kardinaal Farley, waarin hij zich nog eens verontschuldigt, dat hij aan een banket te diens eere door de niet-Katholieken gegeven, niet heeft kunnen deelnemen. In dat schrijven heet het o. m. „De energieke oppositie van Katholieke zijde tegen het anarchistische en socialistische streven gericht, verdient de instemming en dankbaarheid ook van alle niet-Katholieken. De Katholieke Kerk en de Katholieke leer zijn de beste beschermsters van orde en wet. Met vreugde begroeten wij daarom, dat Rome door vermeerdering van het aantal Amerikaansche kardinalen de werkzaamheid der bisschoppen gesterkt en ons land geëerd heeft. De Katholieke Kerk kan bij haar streven tot handhaven van orde en wet op de ondersteuning en de sympathie van alle niet-Katholieken rekenen.”

AANTEEKENINGEN

BETREFFENDE

HET PANAMA-KANAAL.

Op 9 October 1909 heeft JHR. J. C. VAN REIGERSBERG VERSLUIJS in het Koninklijk Instituut van Ingenieurs een voordracht gehouden, waaraan wij het volgende ontleenen:

Het Panamakanaal-plan van 1908—1909 en de strijd daarover in Amerika.

Op 28 Juni 1902 werd door het Congres der Vereenigde Staten van Amerika aangenomen de wet, bekend als de „Spooner Act". Hierbij werd de President gemachtigd te koopen voor ten hoogste $ 40.000.000 de eigendommen der Fransche kanaalmaatschappij, na te hebben verkregen van Columbia de voortdurende beschikking over een strook der landengte van Panama van oceaan tot oceaan ten behoeve van een kanaal. Voorts was bij diezelfde wet zijn opdracht: „the president shall then.... cause to be excavated, constructed and completed a canal from the Caribbean Sea to the Pacific Ocean. Such canal shall be of sufficient capacity and depth as to affort convenient passage for vessels of the largest tonnage and greatest draft now in use, and such as may be reasonably anticipated". 't Is moeielijk denkbaar met nog minder woorden feitelijk een credietwet te formuleeren, die een uitgaaf van minstens $ 350.000.000 ten gevolge heeft.

De Spooner act laat dus den President geheel vrij in de keuze van het type voor het kanaal. Alleen wijst het eerste voorloopig toegestane crediet van $ 130.000.000 er op, dat men toen dacht aan een sluizenkanaal, aangezien dit bedrag overeenstemde met een raming van 1901 door een technische commissie voor een zoodanig opgemaakt.

De rechten van de Fransche kanaalmaatschappij werden gekocht voor $ 40.000.000, en de formeele overdracht van deze had plaats 4 Mei 1904. Vooraf was noodig dat voldaan was aan de voorwaarde betreffende de beschikking over het gewenschte grondgebied. Een voorloopig traktaat daaromtrent met de regeering van Columbia (waartoe Panama behoorde) werd door het Columbiaansche Parlement verworpen. Het middel dat toen overbleef, het uitroepen van een onafhankelijke republiek Panama, werd met spoed toegepast en met de regeering van dien nieuwen staat werd haastiglijk maar plechtig 2 December 1903 een tractaat gesloten. Daarbij verkreeg de Amerikaansche Unie een strook van 10 mijlen breedte over de landengte.

Het snelle en typische verloop van deze revolutie en het eigenaardig bestaan van deze nieuwe republiek vallen buiten het kader van deze verhandeling. Zij zouden uitmuntend stof kunnen leveren voor een Offenbachsche operette. Columbia heeft nog steeds den nieuwen stand van zaken niet erkend, en zoo zijn de grenzen tusschen Columbia en Panama nog geheel niet geregeld. Ongerust maakt men zich daarover in Panama niet, daar men weet, dat Uncle Sam steeds tot hulp gereed staat. De juiste verhouding tusschen Panama en de Vereenigde Staten is in weinig woorden geschetst door den Tegenwoordigen President Taft, die bij zijn laatste bezoek grootmoedig verklaarde, dat de Unie geen cent noch een acre grond begeerde van Panama, maar dat, met het oog op de „investment of $ 350.000.000". het noodig was dat de verhouding een *juiste* zou zijn. A bon entendeur demi mot suffit.

In Mei 1904 bezat dus de Unie alles wat noodig was om te beginnen. Intusschen had de Amerikaansche pers zich druk bezig gehouden met de quaestie van het kanaal-type. Een groote rol speelde daarin de vroegere hoofdingenieur der eerste Fransche maatschappij Philippe Bunau-Varilla, die tot de stichting van de Panameesche republiek zeer veel bijdroeg, zelfs als eerste minister daarvan het traktaat met de Unie teekende. Met hart en ziel heeft deze ingenieur steeds zijn ideaal, de doorsnijding der landengte, nagestreefd en daartoe ook tot de overdracht aan de Unie zooveel bijgedragen, nadat hij de overtuiging had verworven dat deze alleen het grootsche werk zou kunnen uitvoeren. Maar met even grooten hartstocht en onmiskepbaar talent verzette hij zich tegen alles wat in strijd kwam met zijn ideaal „The Straits of Panama", een geheel open zeestraat .door de landengte. De beweging in Amerika door hem en enkele anderen op touw gezet ter bestrijding van het sluizentype der Board van 1901 werd zoo krachtig, dat President Roosevelt in 1905 opnieuw het vraagstuk aan de orde stelde. Een internationale commissie, waarin de Nederlandsche ingenieur Welcker, bracht opnieuw rapport er over uit en beval met 8 tegen 5 stemmen een zeepeil-kanaal aan. Ook dit kanaal zou een stel sluizen hebben en wel aan de zijde van den Stillen Oceaan, omdat het tijverschil daar 20 voet is, terwijl het te Colon slechts 20 inches bedraagt. De afmetingen van het aanbevolen kanaal waren niet zoo groot, dat men, zoowel in verband met dit getijverschil als in verband met den waterafvoer van de Chagres-rivier, het zonder sluizen kon stellen.

De Heer Bunau-Varilla rekent dat daartoe het geheele kanaal een bodembreedte van minstens 500 voet en een diepte van 45 voet onder laag water moet hebben. Dat laatste is 15 voet dieper dan bij een zeepeilkanaal met sluizen. Waarschijnlijk is hem niet bekend de hiervoren genoemde verhandeling van den heer Lely. Daarin toch wordt aangetoond dat de invloed van het getij aan de Pacific-zijde kan worden geneutraliseerd door den aanleg van een groot meer in verbinding met het zuidelijk kanaalgedeelte. De Chagres-rivier snijdt de kanaalas eerst aan de noordzijde van de Culebra-waterscheiding. De gevolgtrekking uit deze beide zaken is dus, dat zeer waarschijnlijk volstaan zou kunnen worden, wanneer men die groote bodembreedte alleen maar had aan weerszijden van het Culebra-gebergte. Dat is dus in de vlakke kustlanden, waar de ingraving niet van groote beteekenis is. Althans in vergelijking met de door de Culebra-waterscheiding. Deze overwegingen staan echter buiten het debat zooals dat thans in Amerika wordt gevoerd.

Behalve een plan voor dit zeepeilkanaal werd nog een tweede plan aangeboden door de minderheid der Board van 1905. Dit laatste betrof een kanaal met één tusschenpand boven zeepeil.

President Roosevelt, hoewel door de Spooner Act vrij in de keuze van het type, wenschte de verantwoordelijkheid daarvan niet te dragen en bracht de kwestie opnieuw voor het Congres. Dit besliste in Juni 1906 ten gunste van een sluizenkanaal. De vrijheid, den President bij den Spooner Act verleend, werd hierdoor beduidend ingekort, want niet alleen ligt nu het sluizentype vast, doch evenzeer meerdere details. Immers beslist werd, dat in algemeene trekken een plan van de minderheid der Board van 1905 moest worden gevolgd. In hoofdzaak komt dit er op neer, dat 't één pand zal zijn met een peil 85 voet boven zeepeil. In hoeverre men aan dat cijfer precies gebonden is, is een open vraag, die vrijwel afhankelijk is van degenen, met de uitvoering belast. Maar een feit is dat thans niet meer zonder toestemming van het Congres tot een afwijkend type mag worden overgegaan, een machtsbeperking, die voor den President niet anders dan aangenaam kan zijn. Want de strijd omtrent het type is volstrekt niet tot stilstand gebracht. Telkens verschijnen in de Amerikaansche pers heftige polemieken daaromtrent, zoo zelfs dat in Januari 1909 President Roosevelt den toenmaligen secretaris Taft met een staf van bekende ingenieurs naar de landengte zond om opnieuw de kwestie te bestudeeren en rapport daarover uit te brengen. Dezen adviseerden door te gaan met den bouw van het sluizenkanaal.

RAPPORT

Overgaande tot eene beoordeeling van den achteruitgang van den veestapel op Curaçao, wil de Commissie het volgende laten uitkomen.

Bij het opmaken van de graphische staten La. IJ en Z, waartoe gegevens voorkomende in den Koloniale Verslagen zijn genomen, heeft de Commissie geen rekening gehouden met de opgaven van het jaar 1894, omdat die incompleet zijn. In de opgave van het aantal schapen en geiten in Bijlage La. X schijnt in het jaar 1902 eene verwarring te zijn, zijnde het aantal geiten opgenomen in de kolom van schapen en omgekeerd, terwijl voor wat het aantal geiten betreft gezegd moet worden, dat het steeds naar gissing wordt opgegeven.

Volgens Regeerinsverslag van het jaar 1853 werd de veestapel op Curaçao begroot op: 1279 paarden, 2625 ezels, 3086 runderen, 31813 schapen, 19697 geiten en 172 varkens.

Het aantal paarden verminderde sinds aanmerkelijk en schommelde van 1872 tot 1908 tusschen 400 en 150 stuks. De oogenschijnlijke vermeerdering in de laatste jaren komt, doordat sedert eenige jaren in afwijking van vorige jaren ook het in de stad zijnde vee opgenomen wordt in de veestapel.

Het aantal ezels bereikte tusschen 1872 en 1908 zijn maximum in 1897, toen het 3106 stuks bedroeg. De ezel wordt als lastdier gebruikt, doch voor de savaanbewoners is hij het rijdier bij uitnemendheid. De uitgifte van domeingronden en de vermeerdering de buitenbevolking, die nu op de savanen woont, hadden zooals men met reden kan verwachten, ten gevolge moeten hebben eene aanmerkelijke vermeerdering van het aantal ezels, doch zooals uit de Bijlagen blijkt, is dit aantal thans even groot als 't in 1872 is geweest, toen de buitenbevolking grootendeels op de plantages woonde. Kort nadat met de uitgifte der domeingronden een aanvang werd gemaakt was er in de goede jaren, die daarop volgden, eene aanmerkelijke vermeerdering in het aantal, waarop dadelijk eene geleidelijke daling volgde.

Runderen worden alleen op plantages gehouden en trachten planters thans zich meer op de runderteelt toe te leggen, ten einde eenigszins vergoeding te krijgen voor hetgeen zij missen moeten, door de onmogelijkheid, waarin zij zich thans bevinden om een groot aantal klein vee te houden. Een rund is niet zoo makkelijk te stelen als een geit, oordeelen zij, en daarom geven zij er de voorkeur aan zooveel moge,ijk groot vee en zoo weinig mogelijk klein vee te hebben. Desniettegenstaande vermindert allens de stapel runderen; in 1853 was het 3086 stuks groot, van 1872 tot 1876 iets minder, om in het orkaanjaar 1877 te dalen tot 1845 stuks. De staat toont aan, hoe na dat jaar en telkens als door groote droogte de stapel inkromp, de planter zijne kudde wist te vermeerderen tot dat van het jaar 1898 af eene aanmerkelijke vermindering is te constateeren. De kleine vermeerdering in de laatste jaren is waarschijnlijk hoofdzakelijk daaraan toe te schrijven, dat in die jaren ook onder het aantal runderen voorkomt het slachtvee, dat wordt ingevoerd en in de stad wordt gehouden. Dit aantal wordt begroot op ongeveer 60 stuks.

De schapenteelt wordt bijna uitsluitend op plantages uitgeoefend en is dan ook hierin meer dan in elken anderen tak van veeteelt een groote achteruitgang te bespeuren, die aan de uitgifte der domeingronden moet worden toegeschreven. Nog in 1872 bedoeg de stapel 31465 stuks, in 1874 28198, doch daalde deze in 1877 tot 16283. De schommelingen van 1872 tot 1899 zijn toe te schrijven aan de droge jaren, waarin door sterfte de veestapel verminderde, doch door de planters telkens weer teruggebracht werd tot de vroegere sterkte; die schommelingen maakten na 1899 plaats voor eene aanzienlijke daling. Het verschil met 1872 is thans 21359 stuks minder.

De gegevens omtrent geiten zijn in het geheel niet betrouwbaar, doch is ook uit den staat op te maken, dat de uitgifte van domeingronden geen vermeerdering van den stapel in het algemeen heeft veroorzaakt: ;integendeel, niettegenstaande door de opwoners der domeingronden een groot aantal geiten, veel grooter dan waartoe zij vergunning van het Gouvernement krijgen, wordt gehouden, is de stapel thans zeer gering te noemen; hij is thans op dezelfde hoogte als na den orkaan van 1877 en het droge jaar 1884. Trekt men van den geitenstapel in het algemeen af hetgeen door de opwoners der grondjes wordt gehouden, dan zal men ontwaren, dat de geitenstapel der plantages eene enorme vermindering heeft ondergaan.

Met de vermindering van den veestapel werden ook minder de voordeelen, die de planter uit de daarmede in verband staande bedrijven haalde.

De Commissie is eenparig van oordeel, dat de uitgifte der domeingronden in eigendom en in pacht op zich zelve groot nadeel heeft berokkend aan den veestapel in het algemeen en een onberekenbare schade aan de plantages. Op verscheidene plantages, waar de veestapel misschien voor eene kleine uitbreiding vatbaar is, durft men den stapel van klein vee niet uit te breiden, om de menigvuldige dieftallen. Hierin kan echter door een toezicht op vervoer van goederen van de buitendistricten naar de stad in zekere mate verbetering worden aangebracht. Aan te bevelen is het eene verordening op het stempelen van geitevellen in den geest als die op Bonaire bestaande keur niet in te voeren.

Door sommigen is in het midden gebracht, waarom de planters niet tegen het Gouvernement hebben geprocedeerd en in rechten vergoeding gevraagd voor de hun berokkende schade. De Commissie verwijst naar de protesten der planters en doet opmerken, dat een proces tegen het Gouvernement hier eene zeldzaamheid is, waarschijnlijk omdat men bevreesd is om tegen het Gouvernement op te treden, terwijl men ook opziet tegen de kosten, verbonden aan zoo een proces. Hoe het ook zij, de planters hebben zich tot hunne protesten bepaald, waarschijnlijk in het vertrouwen, dat hun eens recht zal wedervaren.

Ingezonden Stukken.

WAT CURAÇAO NOODIG HEEFT.

Onder bovenstaanden titel heb ik in „Neerlandia" No. 9 en 10, 1909 uiteengezet, dat het eiland niet langer aan droogte behoefde te lijden, indien slechts op een natuurkundigen grondslag het af en toe rijkelijk vallende regenwater vastgehouden werd, in plaats van het doelloos naar zee te laten wegvloeien.

Men was toen reeds bezig met ondersteuning van het gouvernement een dammenstelsel, waarmede vroeger reeds, in den slaventijd, was begonnen, over een grooter uitgestrektheid uit te breiden, ten einde het neervallende water op te houden en zoo de gronden vruchtbaar te maken.

Dit stelsel zou uitstekend kunnen voldoen in een gematigd klimaat, vooral indien de bodem voornamelijk uit leem of klei bestaat, doch in een tropisch klimaat, zooals dat, waarin Curaçao, mist het toch geheel zijn doel, daar het water daar niet druppelsgewijs doch straalsgewijze naar beneden komt en over en door of om der door de dammen wegstroomt, en waar het blijft staan, gedurende de daarop volgende droogte door de tropische zon weer krachtig opgezogen wordt, terwijl men hierbij ook wel in het oog moet houden, dat de vruchtbare bodem van het eiland uit vergruisd diabaas bestaat.

Ik heb toen reeds vermoed, dat dit dammenstelsel tot niets zou leiden en de feiten hebben dit sedert dien dan ook bevestigd, nu weer volgens een klacht in de „Cur. Koerier" van 10 Jan.

Wat Curaçao noodig heeft, is het water dat er valt, vasthouden door bebossching van het geheele binnen 't gordelgebergte, dat nagenoeg het geheele eiland omgeeft, gelegen land. Men kan dit bereiken door, zooals ik in boven genoemd tijdschrift heb aangetoond, in dat gordelgebergte, voornamelijk aan de Noordkant en op de hellingen van de op het eiland staande bergen insnijdingen van twee meter diep en een meter breed te maken, die het van de hellingen afstroomende water opvangen en die, hellend aangelegd, op het laagste punt in galerijen van 2 M breed en 2 à 3 M hoog uitmonden.

In deze galerijen wordt het water bewaard, totdat het noodig is.

En zoodra dit galerijstelsel over een uitgestrektheid van een paar kilometers is uitgevoerd en er reeds water is verzameld, dan ga men verder over tot het aanleggen van bosch op de naast bij zijnde woeste gronden, liefst door uitzaaiing, waaruit geiten en schapen natuurlijk geweerd moeten worden, daar er van het bosch anders niet veel terecht zoude komen.

Het spreekt vanzelf, dat zulk een aangelegd proefwerk nog geen invloed op het watergehalte van de lucht op het eiland zou uitoefenen, doch het zou toch op die plek zelf reeds gunstig werken en van het in de galerijen opgezamelde water slechts weinig toevoer ter ondersteuning verlangen, daar het 't direct neervallende water zou vasthouden en naar boven afkoelend zou uitstralen.

Wordt vervolgens met het aanleggen van galerijen en met bebossching voortgegaan, dan zal Curaçao in eene afzienbaren tijd van een waterarm in een waterrijk eiland herschapen worden, daar de gemiddelde regenval (0.5068) thans niet onaanzienlijk is en zeer zeker zal stijgen, indien de lucht boven het eiland door de uitstraling der bosschen afgekoeld wordt en hierdoor weer de over het eiland trekkende waterdamp gecondenseerd en neergeslagen wordt.

Nu is het de vraag nog, voelt men hier in Nederland iets voor Curaçao en wel in deze richting, dat 't moederland kapitaal tegen behoorlijke rente en aflossing beschikbaar stelt om het eiland te bebosschen en van ruim drinkwater te voorzien, zoodat bij de opening van het Panama-kanaal de mailbooten, die Willemstad aandoen, daar een voorraad drinkwater en versche vruchten zullen kunnen innemen?

Op de Regeering zal men wel niet behoeven te rekenen, ofschoon, dit terloops, het eiland een bijna uitsluitend katholieke bevolking heeft, en op de Kamer wel evenmin, daar zij door iets te doen geen tijd voor praten zou overhouden.

Blijft onze financieele wereld over? Zullen onze bankinstellingen genegen zijn Curaçao bewoonbaar te maken en om geld te verdienen?

Maar dit laatste staat vast, indien de onderneming: watervoorziening voor het geheele eiland en bebossching van de woeste gronden, wetenschappelijk en systematisch wordt aangepakt, zooals uit de onderstaande berekening van de kosten van het galerijstelsel zal blijken.

Langs de geheele Noordkust bedraagt de afstand van de kruin van het gordelgebergte tot aan de branding een kilometer en meer, aan de Zuidkust echter veel minder.

Trekken wij nu van de kruin van het gordelgebergte een denkbeeldige verticale lijn naar beneden, en een andere horizontale van een punt, 10 meter boven de branding gelegen, dan zal van dit punt tot het kruispunt met de vorenstaande verticale lijn de afstand vertegenwoordigen, waarop de regen aan de zeezijde van het gordelgebergte neervalt.

Wij kunnen voor de Noordkust die afstand dus wel op 200 Meter stellen.

Indien wij nu 10 Meter boven de branding in de berg een insnijding van een meter breed en 2 meter diep maken en deze over een lengte van een kilometer uitstrekken en haar tevens doen stijgen, dan zal bij regenval al het boven de insnijding vallende water in de laatste terecht komen.

Laten wij de laatste nu op het laagste punt met een hoek van 90° het gebergte binnendringen en dus een tunneltje van enkele meters lengte en een paar verticale meters doorsnede vormen om dan weer met een nieuwen hoek van 90° zich in een galerij van 2 meter breed en 2½ à 3 meter hoog voort te zetten, en liefst daarnaast nog een galerij aan te leggen, dan hebben wij daardoor een uitstekenden vergaarbak voor het regenwater, dat thans doelloos naar zee wegstroomt.

Daar, zooals reeds gezegd is, de regenval 0,5068 bedraagt, zal de insnijding $1 \times 200 \times 0{,}5068 = 100$ kub. meter op elken strekkenden meter, dus over een afstand van een kilometer 100 duizend kub. meter opvangen, dat in de galerijen gebruikt wordt.

Nu kost in Europa het boren van een tunnel van 50 meter doorsnede 1200 tot 1500 frank; het hoogste cijfer nemende, zouden de galerijen van $2\frac{1}{2} \times 2$ en de uitsnijdingen van 2×1 meter respectievelijk 75 en 60 gulden per strekkenden meter kosten.

Doch deze kosten zullen veel minder zijn, daar sedert het boren van den tunnel door den Arlzberg, waaraan deze cijfers zijn ontleend, de techniek zeer vooruit is gegaan, en de galerijen en insnijdingen een veel eenvoudiger bekleeding bekomen, dan een spoorweg-tunnel en de arbeidsloonen op Curaçao zeer veel lager zijn dan in Europa.

Ik vermeen dus niet te overdrijven, indien ik de onkosten op ⅛ stel. Worden nu op elke insnijding drie galerijen aangelegd en met een laag cement beschermd, dan zijn de uitgaven per stuk $3 \times 25 + 30 = 95$ gulden, waarvan de annuïdes tegen een rentevoet van 4⅛ en een amortisatietermijn van 50 jaar 4 gulden 81 cent bedraagt. En hiervoor krijgt men gemiddeld 100 kub. meters in het jaar.

Er kan dan vrij heel wat aan buisleidingen uitgegeven worden om het stelsel voor drinkwatervoorziening te laten dienen, wil men de laagste thans betaalde prijzen halen.

Wordt daarentegen het opgevangen water gebruikt voor bebossching, dan zal in de eerste paar jaren wel geen rente ontvangen worden, doch daarna een voortdurend stijgende en na een twintigtal jaren zal de onderneming, met het oog op de reeds stijgende waarde van het hout, in het bezit blijven van een kostbaar bosch en het klimaat van het eiland, wordt de bebossching voortgezet, door een geleidelijk verbeterenden regenval veel gunstiger voor de cultuur worden, wat mede bij zal dragen tot een hooger zedelijken vooruitgang der mindere klassen der bevolking.

R. A. OOSTERHOUT.

NASCHRIFT VAN DE REDACTIE.

De Heer OOSTERHOUT moet het ons niet kwalijk nemen, maar zoodra wij hier op Curaçao van *bebossching* hooren, schieten wij van zelf in een onbedaarlijken lach. Dat komt, omdat wij hier zooveel reeds gezien hebben, waar men in Holland niets van gehoord heeft, of juister, omdat men in Holland reeds zooveel geld heeft gegeven voor reboissatie en andere landbouwproeven, waarvan wij hier geen enkel resultaat hebben gezien. En toch!

De Heer OOSTERHOUT treft het bizonder; ZEd. heeft zijn stuk ingezonden op den juisten tijd. Wij lijden verschrikkelijk aan droogte en watergebrek. In deze omstandigheid verdient ieder voorstel tot waterverschaffing aan Curaçao wel eenige overweging. Misschien schuilt er in dit voorstel toch wel iets waars, iets wat ons helpen kan. Het is een voorstel om te voorkomen, dat er zooveel water nutteloos naar zee stroomt. De geachte INZENDER wil het water, dat afstroomt langs de bergen opvangen, in breede greppels langs de hellingen, die weer uitmonden in onderaardsche vergaarbakken. Is dit nu zoo dwaas?

En zou het zoo onmogelijk zijn de watermassa's, die hier en daar in breede rivieren (rooien) naar zee stroomen in dergelijke galerijen te leiden en op te vangen. Voor 1913 zijn er weer fl 29.500 op de begrooting uitgetrokken voor werken in het belang van waterverschaffing Waarom nu ook niet eens een proefje genomen met het aanleggen van onderaardsche vergaarbakken, waar het overtollig wegstroomend water wordt heengeleid en bewaard?

Wie van het voorstel OOSTERHOUT nog beter kennis wil nemen, raadplege No. 1346 en 1350 van ons blad van het jaar 1909. Daarin wordt dit voorstel nog breeder uitgewerkt.

Berichten uit de Kolonie.

Benoeming.

De Heer L. VAN DER VEEN ZEPPENFELDT, die reeds van Juli a.p. de betrekking van Administrateur van Financiën heeft waargenomen, mocht Donderdag ll. telegrafisch bericht ontvangen van Z.Exc. den Minister van Koloniën, met ingang van 1 April definitief in dezelfde betrekking te zijn benoemd.

Deze benoeming is algemeen met vreugde vernomen. De Handel zoowel als de Particulieren hebben herhaaldelijk hun persoonlijk verlangen te kennen gegeven, dat de Heer ZEPPENFELDT definitief benoemd mocht worden, daar men algemeen ten zeerste tevreden was over de uitsteken-

de wijze waarop Z.H.E.G. den post waarnam.

Onder de ambtenaren wekt het een niet geringe vreugde, thans te zien dat de goede krachten van de Kolonie zelf, ook in aanmerking kunnen komen voor de hoogere betrekkingen.

Wij wenschen den Heer L. VAN DER VEEN ZEPPENFELDT van ganscher hartelijk geluk met de onderscheiding hem te beurt gevallen.

De Rechterlijke Macht heeft den Heer ZEPPENFELDT als thans aftredenden Advocaat Generaal een serenade aangeboden, maar de Heer ZEPPENFELDT heeft voor deze eer zeer beleefdelijk bedankt.

De Vrijmoedige.

Deze geachte Collega is Donderdag vrij en moedig zijn zeven en dertigsten jaargang ingetreden, met welk feit wij hem hartelijk gelukwenschen.

Hr. Ms. Zeeland.

zal Donderdag a.s. via Bonaire naar Suriname vertrekken en gedurende eenigen tijd in onze Zusterkolonie verblijven.

Het Ondersteuningsfonds

dat de bemanning der Zeeland aan het inzamelen is ten bate van de drie gewonde kameraden, bedraagt al een aardige som.

Snelkolen.

De Kapitein ter Zee, W. HOUWING, Commandant van Hr. Ms. *Zeeland*, was zoo welwillend ons mede te deelen, dat bij het kolenladen van bovengemeld oorlogsschip op 3 April ll. in 5 uur tijds 785 ton kolen werden overgenomen, waardoor een gemiddelde snelheid van 157 ton per uur werd bereikt. Daardoor werd het reeds zoo belangrijk uurrecord van de firma MADURO & SONS, dat tot nog toe 142 ton bedroeg nog met 15 ton verhoogd.

Wij brengen Commandant HOUWING hierbij beleefdelijk dank voor de toezending van dit voor onze Kolonie zoo hoogst belangrijk bericht. Curaçao heeft hoofdzakelijk als kolenstation iets te wachten van de opening van het Panamakanaal. En nu is het voor ons van zeer veel waarde dergelijke mooie getuigenissen, als hierboven, publiek te maken en overal te verspreiden. Het kolenstation van Curaçao vestigt daardoor zijn naam als snelste station van geheel West Indië. Alleen St. Lucie kan met ons nog concurreeren. Dat de kolen hier goed kooper zijn dan overal elders in den omtrek, is ook al voldoende bekend, zoodat Curaçao is het snelste en goedkoopste kolenstation van West Indië.

Aan de firma MADURO & SONS onze hulde voor hare stijgende activiteit en het reeds behaalde succes. Wij hopen, dat over een paar jaar niet ± 40,000 ton, zooals nu, maar 100,000 ton jaarlijks geleverd zullen worden.

De Havenwerken.

Eenigszins teleurgesteld zijn wij wel, nu wij vernemen, dat de geniesoldaten, die verwacht worden voor de uitvoering der nieuwe havenwerken, Zaterdag ll. niet zijn meegekomen met de suppletietroepen.

Een ding trooste ons; wij ontvingen tevens de verzekering, dat deze mannetjes in Mei verwacht worden en de springmiddelen reeds in April. Spoedig kan er dus een begin worden gemaakt met de verbreeding van den havenmond. Nu, 't wordt hoog tijd. Verleden week nog verklaarde de Directeur van de *Transatlantique*, dat geen der schepen Curaçao' mocht binnenvaren, niettegenstaande er 10.000 francs aan passagegelden bijeen was.

Als nu in April of Mei de zandzuiger nog niet meekomt, moest men er maar een huren in Amerika. Misschien is de zeer goed werkende stoomzuiger van Puerto Cabello wel te huur.

Politie.

Goede vrienden vragen ons de aandacht der Politie te willen vestigen op de gemeene uitdrukkingen, welke dagelijks vernomen worden bij het pontjesverkeer, en de kleine slachterijen.

Ook bereiken ons berichten van groote danspartijen, die dezer dagen in de Buitendistricten gehouden zullen worden.

Men schijnt er op te rekenen, dat met de groote feestdagen van Paschen de Politie minder nauwkeurig toe zal zien. Wij zijn natuurlijk ten volle overtuigd van het tegendeel, en zouden versterking der buitenwachten en verdubbeling der rondes juist bij gelegenheid van feestdagen ten zeerste aanbevelen.

Op *Ceroe Bientoe* heeten de lui arm, en dat zijn ze ook. Maar de armen zijn er ook lui en dansen veel. Tegen entrée van f 2.50 zal daar nu Zondag a.s. een danspartij gehouden worden met muziek ten huize van FRANS POLINESSE.

Ook is er, altijd volgens getuigenis van iemand die het weten kan, een dergelijke danspartij in het steenen huis van GERLINI in de Mondi van Siberië ten zuiden van Krakeel.

Wij zullen het bij deze twee opgaven voorloopig laten, en houden ons voor dergelijke tijdige waarschuwingen ten zeerste aanbevolen.

Deze soort danspartijen zijn te kostbaar voor de arme buitenlui, en geven aanleiding tot groote wanordelijkheden, reden waarom wij ons met alle kracht daartegen zullen blijven verzetten.

Santa Barbara.

De reeds zoo lang hangende moeilijkheid, waardoor verdere exploitatie der Sta. Barbara-mijnen werd tegengehouden, schijnt nu toch de oplossing nabij. De Engelschman GODDEN heeft met de groote meerderheid der Curaçaosche aandeelhouders een overeenkomst gesloten, waardoor zij gezamenlijk zullen optreden tegen het hardnekkig verzet van den Heer C. GORSIRA te Brussel, in wiens handen een groot getal aandeelen zijn.

Particulier Initiatief.

De Heer ADRIAAN LACLÉ van Aruba is door aankoop eigenaar geworden van een Amerikaansch zeiljacht, dat ook door 2 motoren kan worden voortbewogen.

De bedoeling is een vaste vaart te openen tusschen Curaçao en Aruba.

Bravo! Zóó moet het zijn! Een snelverbinding tusschen de eilanden kan in deze moderne tijden niet langer gemist worden. De interkoloniale stoomer stoomt niet; dan zelf er op uitgetrokken en ons zelf geholpen. Uitstekend!

Aruba is nu klaar. Wie volgt voor Bonaire en de Bovenwindsche eilanden?

De Prinses Juliana.

De firma WILTON zal natuurlijk alles in het werk stellen om de *Prinses* weer op te knappen en gezond en sterk weer af te leveren. Maar zou het niet goed zijn, dat de machinist van WILTON en de ingenieur van staatswege gezonden, eerst eens een reisje maakten met de *Juliana* naar alle eilanden, ook de Bovenwindsche, alvorens het stoomscheepje werd goedgekeurd?

De Mosita

een kustvaardertje, eigendom van den Heer N. ROYER, en met houtskool geladen, is Woensdagnacht tegen de kust geloopen nabij de kalkoven. De bemanning kon zich redden.

Dr. Moller

zal volgens telegrafisch bericht in het *Sanatorium* ontvangen, eerst in Mei a. s. hier terugkomen.

Postspaarbank.

Met ieder jaarverslag zien wij opnieuw, welk een nuttige instelling dit is.

He saldo tegoed, dat op ultimo December 1910 een bedrag van f 188.955.78 aanwees, nam toe met f 18.583.35½ en bereikte op ultimo December 1911 de som van f 207.539.78.

Op het oogenblik zijn er 3965 personen in de Kolonie, die van de postspaarbank gebruik maken.

Feestprogram.

Ja, zoo mogen wij het wel noemen. De Militaire Kapel zal morgenavond een concert geven aan de Overzijde met een keurig program, waaronder niet minder dan 4 eerste uitvoeringen.

1. Crescent Queen — March — F. Losey
2. Tempelweihe — Ouverture — Keler-Bela
3. Wer kann dafür? Walze aus der Polnische Wirtschaft 1 uitv. — J. Gilbert
4. Selection Rigoletto — G. Verdi
5. Alte Kameraden Marsch 1 uitv. — C. Teike
6. Die Meistersinger von Berlin Potpourri — P. Lincke
7. Colibri Polka voor Piccolo 1e uitv. — C. Boskaljon
8. La Niña de Nieves Danza 1e. uitv. — A. Martinez

Geen vulkaan.

Aan de jongste New Yorker bladen ontleent „De Cur. Crt." 't volgende:

Omtrent het gerucht, in de laatste dagen in omloop gebracht, als zou er een vulkaan wezen onder het Panamakanaal, heeft Bunau Varilla, die ten tijde van de werkzaamheden van de doorgraving van gemeld kanaal door de Franschen een der ingênieurs bij het werk was, verklaard dat hij niet geloofde, dat er een zoodanig vuurspuwende berg ter plaatse bestaat. Mocht een vulkaan aldaar bestaan hebben, dan moet het zeer lang geleden zijn geweest.

Bunau Varilla geloofd dat er dikwerf in het kanaal aardstortingen plaats zullen vinden; naar zijn oordeel hebben de Amerikanen te diep gegraven, en het kanaal niet breed genoeg gemaakt.

De geoloog van de commissie van het kanaal heeft na ingesteld onderzoek verklaard dat er geen vulkaan onder den bodem van het kanaal was. De damp, die uit zekere openingen of holten voortkwam, is toe te schrijven aan de groote hitte, die de ontploffingsmiddelen veroorzaken, welke voor het springen der rotsen worden gebezigd.

Het gerucht omtrent het aanwezig zijn van een vulkaan ter plaatse heeft zijn ontstaan te danken aan het rapport van een der ingénieurs. Hij had de opmerking gedaan dat uit talrijke holten zeer warme dampen voortkwamen; de wanden van de holten waren bedekt met een geelachtig stof, veel lijkende op zwavel.

De temperatuur van de holten was buitengewoon hoog; een stuk hout, boven de opening gehouden, werd in drie minuten tijds verkoold.

Al eenigen tijd is men gewoon de temperatuur van elke boring door een thermometer te bepalen, alvorens de dynamietpatronen in de holten te plaatsen, wijl anders de ontploffing, zoo de temperatuur hoog is, onmiddelijk zou geschieden, eer de arbeiders zich van de plaats verwijderen kunnen.

Marktbericht van den Curacaoschen Handelsbond.

Van 29 Maart 1912.

AARDNOTEN (Pindas) per KG.........	0.22
ZOUT per vat van 130 K.G.........	f 0.80
DIVIDIVI per K,G......................	„ 0.05½
ORANJESCHILLEN per KG. 1st kw.	„ 0.70
id. per KG. 2e kw.	„ 0.60
HUIDEN per K.G......................	„ 0.60
GEITENVELLEN per K.G...........	„ 1.20
WOL per K.G............................	„ 0,12
SCHAPENVELLEN per stuk.........	„ 0.50
BEENDEREN per K.G................	„ 0.02
RECINUS-ZAAD per K.G.............	„ 0.05
STROOHOEDEN (hipijapa):	
Kwaliteit No, 1...........per dozijn	„ 4.—
„ „ 1 (gebleekt) „ „	„ 4,12½
„ „ 2 „ „	„ 5.50
„ „ 3 „ „	„
„ „ 3 „ „	„
„ „ 4 „ „	„ 7.—
„ „ 5 „ „ (OLA)	„
„ „ 6 „ „	„ 7.
„ „ 7 „ „	„ 9—
„ „ 8 „ „ (OLA)	„
„ „ 9 „ „	„ 12.50
„ „ 10 „ „ (OLA)	„
„ „ 11 „ „	„ 13.50
„ „ 12 „ „ (OLA)	„ 16—
„ „ 13 „ „	„ 16.—
„ „ 14 „ „ (OLA)	„ —
„ „ 15 „ „	„ 18.—
STROOHOEDEN (latai):	
Kwaliteit X per dozijn	
„ XX „ „	„ —
„ XXX „ „	„ —

KLEINE STROOHOEDEN (hipijapa) in kwal. overeenkomende met kwal. No. 1 van ongeveer 25 cM. van kruin af tot rand per doz. f 3.25
van ongeveer 30 cM. van kruin tot rand per doz.

HAMBURG-MARKTBERICHTEN.

29 Februari.

Aloe.— Bijna gedurende heel de maand Februari was de Markt vast en bleef de prijs 65—67½ Mark de 100 Kilo. Maar sinds eenige dagen schijnt er een verhooging op til te zijn. Ofschoon de opkoopers voort blijven gaan met hunne weigering om meer te betalen, blijven wij toch hoop koesteren eindelijk 70 Mark te maken, welken prijs wij altijd hebben vastgehouden. Alles hangt af van den toekomstigen oogst (en verzending, „Red. Amigoe") of namelijk deze werkelijk zoo klein zal zijn, als tot dusverre de berichten van overzee luidden.

Caret.— Dit artikel toont evenzeer neiging tot stijging. Er is veel navraag vooral voor de fijnere soorten. De prijs varieert van 24—32½ Mark het ½ Kilo, overeenkomstig de qualiteit.

Huiden.— Zeer vast. Voor huiden van Rio Hacha en Curaçao 1,64-1,65 Mark het Kilo. Voor die van Colombia 1.80—2 M.

Dividivi.— Onveranderd en weinig navraag. Omdat er slechts geringe nieuwe toevoer inkwam, is de prijs op de zelfde hoogte gebleven. Met het oog op de nog grooten voorhanden zijnden voorraad, bestaat er geen kans dat de toestand zal verbeteren. Alleen wanneer de volgende oogst werkelijk klein is, zal 't mogelijk wezen, dat de prijzen niet nog meer dalen. Voor Curaçao hebben we tamelijk goed verkocht: 9¼ M. de 50 Kilo.

De eerste sendingen van den nieuwen oogst zijn uit Sabanilla reeds aangekomen, daar de qualiteit echter niet bizonder goed was, werden ze verkocht voor 7½—7¾ M.

De prijzen zijn nu als volgt:

Curaçao en Bonaire	7 — 9 M.
superieure qualiteit	— 9¾M.
Sabanilla	7 — 7¾M.
fijne qualiteit	7¾— 8 M.
Coro	7¼ — 7¼M.
Puerto Cabello	7¼— 8 M.
Maracaibo (per zeilschip)	7¼ — 7¾M.
(per stoomb.)	7¾— 8 M.
Rio Hacha (per zeilschip)	6¾— 7 M.
(per stoomb.)	7 — 7.80.

Oud Koper.— Iets vaster. Geel 75 M. rood 114 M. de 100 Kilo.

Opnieuw herhalen wij, dat ook vruchten in consignatie van den Heer CLIMACO VARGAS te Londen voor onze rekening kunnen verzonden worden, zonder dat extra-commissieloon berekend zal worden.

Ratten en Muizen.

Gedurende de laatste 8 dagen werden in het fiscalaat aangebracht en door middel van petroleum verdelgd

96 ratten
34 muizen.

Officieele Berichten.

Aan den marechaussee 1ste klasse op Bonaire, P. J. MARIEN, is om gewichtige redenen, acht dagen verloverleend.

Aan Mej. A. J. DUSSEL, onderwijzeres 3de klasse aan de Wilhelminaschool alhier, is tot verder herstel van gezondheid, eene maand verlofsverlenging verleend.

Aan den brigadier H. J. WESTERHOF en den marechaussee 1ste klasse J. B. DE LAUW, bij de brigade marechaussees in deze kolonie, is op grond van tien jaren onafgebroken diensttijd in de kolonie, een jaar verlof naar Nederland verleend.

Aan den velwachter bij de brigade marechaussees in deze kolonie A. MARTINUS, is tot verder herstel van gezondheid, zes weken verlofsverlenging verleend.

Tot leden van den Geneeskundigen Raad, onder voorzitterschap van den Stadsgeneesheer, zijn voor den tijd van een jaar benoemd, de volgende heeren: H. A. DE CASSERES en Dr. J. P. EVERTSZ Hz., geneeskundigen, T. J. C. BUYS, militair-apotheker 1ste klasse en Mr. C. S. GORSIRA, lid van het Hof van Justitie in de kolonie Curaçao, als leden, en de heeren J. H. M. ELLIS, Officier van gezondheid 2de klasse, M. C. HENRIQUEZ en PH. F. DE HASETH MÖLLER geneeskundigen, als plaatsvervangende leden.

Dankbetuiging.

In dank ontvangen van den Heer MOISES S. COREA een proeffleschje en reclame-artikelen van *Duffy's pure Mal Whiskey Company.*

Buitenland.

Noord- en Zuid-Amerika.

Op de laatste bijeenkomst van het Amerikaansch historisch genootschap in Buffalo zoo wordt uit New-York aan het *Hbl.* geschreven kwam een interessante voordracht voor van een jong professor aan een Argentijnsche universiteit. Die meneer durfde. Waar men er hier zoo aan gewoon is slechts vleierijen aan te hooren, zóózeer, dat men bij de minste critiek heel erg boos wordt, verstoutte de Argentijnsche professor zich te beweren, dat men op de vraag: „Wat denken de Zuid-Amerikaansche Staten van de Vereenigde Staten?" slechts dit antwoord kon geven: „Zij denken er heelemaal niet aan. Hun beschaving, hun geestelijk leven, hun smaak in muziek en literatuur, hun levensopvatting komt schuinlinks over den Atlantischen Oceaan van uit Europa naar hen toe gestevend. Als ik eens een begrijpelijke, maar niet geheel correcte, zinswending gebruiken mag: de Caraïbische Zee is de scheidsmuur tusschen Noord- en Zuid-Amerika, een muur, waar weinig overheen komt.

Het beste bewijs er voor, hoe weinig verbinding er zelfs op handelsgebied tusschen de twee deelen van Amerika is, kan men daarin vinden, dat als men van hieruit, Amerika, dat is eens erg snel naar Buenos-Aires of Valparaiso gaan wil, men dan over Europa gaat.

Zijn er dan al weinig handelsverbindingen, nog minder is er eenige verbinding door sympathie of cultuur. Er is wederzijdsche verachting. Dit is heusch niet te sterk uitgedrukt. De Amerikaan, wiens geheele leven door „zaken doen" en geldverdienen, wordt vervuld, heeft in zijn binnenste een diepe verachting voor de gekleurde mannetjes, die daar tusschen hun palmboomen aan alles eerder denken dan aan zaken doen, en die weer op hun beurt, geenszins met bewondering opzien naar een beschaving, waarbij alles, van kerk tot universiteit of schilderkunst, slechts een manifestatie van business is.

Al is het moderne Argentinië, Chili, Peru nu ook in vele opzichten de Vereenigde Staten verre vooruit in ontwikkeling, toch komt de meerderheid der Amerikanen nooit van hun oordeel of liever vooroordeel af, dat er in Zuid-Amerika alleen menschen van het Castro-type leven die na een optreden als operettegeneraal, met gevulde geldbuidels naar Parijs trekken, en daar een leven leiden als de Zuid-Amerikaansche ex-president in Frankrijk. Terwijl van zijn kant de Zuid-Amerikaan, die van het Noorden zelden wat anders ziet dan den „drummer", den boven beschrijving ordinairen en slecht opgevoeden Amerikaanschen handelsreiziger, de geheele Noordelijke natie over één kam scheert en onmogelijk kan aannemen, dat er in het Noorden nog wat anders gevonden wordt dan de opbakkerige en arrogante man, die hem kachels of machinerieën verkoopen komt. Hier in het Noorden, waar meer zelfs dan in Engeland, het Puritanisme het geheele maatschappelijke leven doortrokken heeft, begrijpt men niets van de Latijnsche beschaving, welke met al haar vele fouten zelden aan huichelarij lijdt. De Amerikaan op zijn beurt vindt den Noord-Amerikaan een vlegel.

Natuurlijk niet in officieele speeches.

Daar word van het gemeenschappelijke vaderland geredeneerd en van de Moenseeher en zooveel meer. Maar wee u, zoodra de officieele rede voorbij is! Wat blijft er dan weinig van al dat mooie over! Dan is men erg boos op de Vereenigde Staten, die eenvoudig op hun consulaten laten zetten: „United States Consulate", alsof er naast de United States of North America geen Estados Unidos de Venezuela en geen Estados Unidos do Brasil bestonden!

En de veel geprezen Monroe-leer? Men bedankt er voor. Die Monroeleer heeft al dikwijls de Zuid-Amerikaansche Staten in hun normale ontwikkeling gestuit en is hun meer opgedrongen dan dat zij op hun verzoek gemaakt is. Daar tegenover beschuldigen de Vereenigde Staten van het Noorden de Zuidelijken van ondankbaarheid, omdat deze de hulp van de Monroe-leer, die hun meermalen het leven moet hebben gered, niet genoeg waardeeren. Enzoovoort. Ad infinitum. Er is een kloof tusschen beide deelen van de wereld, welke hoogstwaarschijnlijk gedurende de komende eeuw nog wel zal blijven bestaan.

ENGELAND.

Minister Asquith heeft in het Lagerhuis mededeelingen gedaan over de mijnstaking.

Hij gaf een overzicht van den loop der onderhandelingen, sedert de regeering tusschenbeide was getreden.

De minister bracht hulde aan de bekwaamheid en kalmte, waarmede beide partijen de quaestie hebben behandeld en verder deelde hij de conclusies mede, tot welke de regeering was gekomen en die reeds vroeger bekend zijn gemaakt. De minister legde er den nadruk op, dat de regeering de aanvaarding van het beginsel van een redelijk minimumloon afhankelijk had gesteld van twee voorwaarden, al., dat dit loon in ieder district verschillend zou zijn en dat de noodige waarborgen zouden worden gegeven om de werkgevers te vrijwaren tegen misbruiken en hen te verzekeren tegen een vermindering van de productie, die op den duur voor alle betrokkenen en voor de industrie zelf noodlottig zou worden.

De arbeiders hadden beide voorwaarden aangenomen, maar tevens verklaard, dat de door den mijnwerkersbond op 2 Februari opgemaakte loonlijst de laagste tarieven bevatte, en dat daarover niet meer herzien zouden worden.

Asquith zette daarna uiteen welke bezwaren de mijndirecties tegen die lijst hebben; hij onthield zich echter angstvallig van mede te deelen, wie volgens hem gelijk had. Het punt echter, dat hij in zijn rede tot de mijnwerkers op 29 Februari had aangeroerd en dat hij nu eveneens onder de aandacht van het Huis en het land bracht was dit:

Kan een regeering, na het gerechtvaardigde van een minimum-loon te hebben erkend, het parlement voorstellen om de mijneigenaars, nadat deze zoo gegronde opmerkingen hebben gemaakt tegen de door de mijnwerkers gegeven cijfers, te dwingen niet alleen het beginsel maar tevens deze tarieven aan te nemen en dan nog sonder verder onderzoek of nadere onderhandelingen?

De regeering hoopt, zoo vervolgde de eerste minister, dat de tijd beide partijen nader tot elkaar zal brengen en dat tevens een wijze zal worden gevonden, waarop de quaestie geregeld kan worden. Intusschen bestudeert de regeering nauwkeurig de door beide partijen medegedeelde cijfers.

De minister drong er verder bij het Huis op aan de quaestie heden niet in behandeling te nemen en hij wees met nadruk op de verantwoordelijkheid, die de regeering of elk der partijen in het geschil op zich zou laden, wanneer zij niet van hun geheele bevoegdheid gebruik maken om de vreeselijke ramp tot haar kleinste afmetingen terug te brengen.

Bonar Law bracht daarop aan Asquith dank voor zijn duidelijke en vrijmoedige verklaring en voegde daaraan toe, dat de oppositie heden de quaestie niet zou behandelen.

De regeering blijft actief — maar verzoekt, in haar werkzaamheden niet gestoord te worden.

Hoe de mijneigenaars over de werkzaamheid der regeering denken?

De heer Thomas, de leider van de mijneigenaars in Wales, uitte zich in een onderhoud met een vertegenwoordiger van de pers als volgt:

Ik erken ten volle, dat de regeering verplicht was tuschenbeiden te komen en ik meen dat zij op het goede oogenblik tusschenbeide kwam. Haar positie is zeer moeilijk, zij heeft haar best gedaan invloed te oefenen op beide partijen om tot eenige overeenstemming te komen. Tegelijkertijd echter brengen haar voorstellen een slag toe aan het collectieve contract omdat niet is aangetoond, dat onze overeenkomst behoorde te worden gehandhaafd. De geheele grondslag van collectieve contracten is, dat de gesloten overeenkomsten worden gehandhaafd. Vervolgens zijn de voorstellen van de regeering een groote stap op den weg van verplichte arbitrage, omdat in geval beide partijen het niet eens worden, de regeeringsvertegenwoordiger arbitrale bevoegdheid heeft om tusschenbeiden te komen. In de derde plaats zijn zij een groote stap in de richting van loonregeling door den Staat.

Hij kon dan ook slechts zeggen, dat de directies in Zuid-Wales vast besloten waren, zich met klem tegen de regeeringsvoorstellen te verzetten.

De staking gaat intusschen met al haar gevolgen door.

In Shropshire zijn reeds 6000 ijzerbewerkers werkloos geworden; te Swansea zijn 16000 zinkpletters, 4000 staalbewerkers, 2000 koperbewerkers naar huis gezonden. De Palmer Shipbuilding & Iron Company te Yarrow heeft haar staalbewerking opgegeven, waardoor 1400 man buiten werk zijn en ook te Wolverhampton heeft men in de staalindustrie reeds 3000 man naar huis moeten zenden; 6000 man in de smidswerken te Leeds zijn werkloos enz.

Uit Liverpool wordt gemeld, dat de bond van transportarbeiders, die heden te Londen bijeenkomt, mede zal deelen, dat, bijaldien naar een of ander district militairen worden gezonden om kolentreinen of mijnen te beschermen, de federatie den mijnwerkersbond zal steunen en de staking voor de transportwerkers zal uitroepen.

En in een groote vergadering der spoorwegambtenaren te Sheffield is besloten aan den Mijnwerkersbond mede te deelen, dat zij besloten zijn de mijnwerkers te steunen, zelfs zoo het noodig mocht wezen, door zelf in staking te gaan.

Ook in andere landen, speciaal Duitschland en Frankrijk schijnt men iets voor solidariteitsstakingen te gaan gevoelen.

In de mijnen Kaiserstuhl I en II en Scharhorst bij Bochum verklaarde onlangs slechts een vijfde van van de ploegen zich bereid aan het werk te gaan. De overigen, ongeveer 1000 man, staakten, omdat volgens hen op hun loon gekort was.

Des middags had een vergadering plaats.

Gedelegeerden van de sociaal-democratische, Poolsche, Poolsche en Hirsch Dunckersche -mijnwerkersbonden verklaarden zich voor onverwijlde hervatting van den arbeid in genoemde mijnen, terwijl de mijnwerkers zelf de voorzetting van de staking bepleitten.

Er ontstond een hevig tumult. toen een gedelegeerde van den socialistischen bond de staking een vergrijp tegen de discipline noemde.

Een besluit werd niet genomen.

De Engelsche mijnwerkers schijnen intusschen in 't geheel niet op solidariteit stakingen gesteld te zijn.

Juist als de Duitsche fabrieken kunnen blijven doorwerken en de klandizie der Engelsche overnemen, zal men te spoediger in Engeland trachten een eind aan de staking te maken.

Advertentien.

Cooperatieve Vereeniging en Nijverheid.

Het Bestuur van de C. V. N. maakt hierbij bekend dat de Heer J. C. DE POOL, tot Gerant van de Vereeniging herkozen, als zoodanig over 't jaar 1912—1913 optreden zal in derzelver Alpargatenfabr., likeurfabrik. en Vermicelle, Touwslagerij, Leder handel en Yzerzaken.

Namens het Bestuur
CHARLES V. LIEDER
President
JOHAN A. DANIA
Secretaris.

Bekendmaking.

De verkoop van ZILVEREN, GOUDEN en JUWEELEN VOORWEPPEN, beleend ter *Spaar- en Beleenbank* van 1e. September 1910 t|m 28 Februari 1911, onder No. **9669 C** t|m No. **7994 D**, zal plaats hebben op D*onderdag*, den 4n April a. s., en volgende Donderdagen.

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen, door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curaçao 6 Maart 1912

De Voorzitter,
A. JESURUN.

HAVEN-NIEUWS.
VAN 30 MAART.—13 APRIL.

Schip	Kapitein	Aankomst	van	Vertrek	naar
Zulia	S S Morris	30 Maart	New-York	30 Maart	Maracaibo
Zulia	„	4 April	Maracaibo	4 April	New-York
Caracas	Furst	4 „	New-York	4 „	La Guayra
Caracas	„	9 „	La Guayra	10 „	New-York
Maracaibo	G W Goodman	13 „	New-York	13 „	Maracaibo
Merida	A Johanson	27 Maart	Maracaibo	28 Maart	Maracaibo
Merida	„	4 April	Maracaibo	4 April	Maracaibo
Merida	„	10 „	Maracaibo	10 „	Maracaibo
Pr. der Nederl.	J C Metus	25 Maart	New-York	25 Maart	Amsterdam
Oranje Nassau	G D Nieman	30 „	Amsterdam	31 „	New-York
Pr. Willem IV	P C v d Graaff	7 April	New-York	8 April	Amsterdam
Pr Fr Hendrik	H J v d Goot	13 „	Amsterdam	14 „	New-York
Città di Milano	F Ferraro	2 April	Colón	3 April	Génova
Venetia	C Segebarth	3 „	Hamburg	5 „	Hamburg
Nestorian	— —	6 „	Liverpool	6 „	Galveston
Assyria	H Bark	15 „	Hamburg	15 „	Colón
Mecklenburg	C Bath	15 „	Pto Colombia	16 „	Hamburg
Buenos Aires	Vizcaino	16 „	Colón	16 „	Barcelona

Schoeners.	Aankomst.	van	Schoeners.	Vertrek	naar
Juan Luis H	30 Maart	Aruba	*Meda H*	30 „	Maracaibo
Electra H	31 „	Maracaibo	*Zelma H*	30 „	La Guayra
Margarita C	31 „	Rio Hacha	*Gaviota H*	30 „	Maracaibo
Hungaria H	1 April	Bonaire	*Camia H*	30 „	Maracaibo
Frieda H	2 „	Maracaibo	*Juan Luis H*	1 April	Aruba
Virginia H	5 „	Vela deCoro	*Virginia H*	1 „	Vela de Coro
Priscilla H	5 „	Colon	*Margarita C*	3 „	Aruba
29 deAugostoC	5 „	Rio Hacha	*Diana V*	3 „	Maracaibo
Maria H	5 „	Maaacaibo	*Hungaria H*	2 „	Bonaire
Refugio H	5 „	Aruba			

30 Maart is de Engelsche kruiser **MELPOMENE** vertrokken naar Cartagena en Colón.

2 April is het Noorsch **SS. ANTARES** vertrokken naar La Guna (Mexico).

4 April is het Amerikaansche Yacht **ALVINA** binnengeloopen. Het kwam van Trinidad en vertrok denzelfden dag weer naar Colon. Kapitein R. Iverson.

Drukker:
B. L. BOGAERS.